

**IK GA VOOR PASSIE,
NIET VOOR PERFECTIE.**

IRMA

Dat duurde wel even, zegt Irma. 'Ik was ook voor een kind nogal klein en had hele slechte ogen, ik zag de naden tussen de stoeptegels niet eens.' Toch was haar uiterlijk lange tijd helemaal geen issue. Maar dat veranderde toen ze naar de vooropleiding van de Dansacademie ging. 'Daar begonnen ze ineens over je lichaam. Zo van: 'Wat heb je gegeten deze week. Hou je buik eens in!' Ik zat in groep acht, daar ben je helemaal niet mee bezig. Het was de eerste keer dat ik dacht: Het gaat dus om het plaatje, niet om de dans. Daar ben ik een periode best onzeker van geworden.'

Maar Irma zette door. Ze zit nu op de Dansacademie van Lucia Marthas. Urban en Moderne Dans zijn haar favoriet gebleven. 'Ballet, daar heb ik het minste mee. Het is een hele harde wereld, veel concurrentie,

je moet superslank, fragiel, zijn. En dan kom ik met mijn stevige bovenbenen, dan zie je ze al kijken.'

En er is nog iets. 'Bij Urban en Moderne Dans gaat het niet om de volmaakte techniek. Veel meer om je eigen stijl, je eigen expressie. Je kunt er zoveel van jezelf in leggen. Ik train ook het liefst zonder spiegels. Eerst denk je dat je die nodig hebt voor houvast. Maar ze zijn ook heel confronterend. Het duurt wel even voor je zo op jezelf durft te vertrouwen dat je niet meer precies wilt zien wat je doet. Of je techniek wel klopt. Hoe je overkomt. Maar nu ben ik zover. Ik zie er uit zoals ik er uit zie, het is technisch misschien niet altijd 100% goed en ik zal wel eens een raar gezicht trekken, maar emotioneel klopt het wel. Ik laat het steeds meer los, ik ga voor passie, niet voor perfectie.'

Irma, 18 jaar

WIE IS HIER EIGENLIJK VOLWASSEN?

BRIAN

Brian zei het vaak tegen zijn ouders. Hij heeft dan ook wel wat meegemaakt. Eerst ging alles goed. Zijn vader had een goede baan, er was geld genoeg. Dure kleren, vakanties, veel zakgeld. 'Ik werd ermee gepest, ze vonden me een rijkeluiskindje.' Daarna ging het mis. Het gezin viel uit elkaar, er kwamen schulden.

'Ik droeg ineens goedkope kleren, goedkope schoenen, waar na een week een gat in zat.' Ook op school ging het niet goed. 'Ze vonden dat ik te druk was. 'Dus' had ik ADHD. Als ik gepest werd sloeg ik erop. Met vriendjes tikte ik ruitjes in, politie erbij, voorlopig strafblad. Terwijl net die ene keer iemand anders het gedaan had. Ik kreeg pillen, een soort Ritalin, in plaats van dat ze met me praatten.'

Brian moest naar een speciale school, voor leerlingen met leerachterstanden. 'Ik vond dat belachelijk, ik haalde achten en zelfs een tien voor Engels!' Nu pas zit

hij op de Leon van Gelder, in een klas met leerlingen die gemiddeld twee jaar jonger zijn. 'Ze maken nog van die kindergrapjes, over piemels.' Brian staat heel anders in het leven. 'Ik wil er iets van maken. Als ik terugdenk aan die tijd met de politie, dat wil je echt niet.'

Brian kan genoeg, hij voetbalde, is drie keer gescout door FC Groningen en de KNVB. Helaas: te klein. Hij speelt gitaar, maakt graffiti. Maar acteren, daar heeft hij pas echt wat mee. Hij wil naar de KMT (Kunst Toneel Media) opleiding. Comedian worden of spelen in actiefilms. 'Ik ben er goed in, kreeg op school altijd de hoofdrol.' Een diploma halen, dat is het belangrijkste nu zegt hij. 'En ik heb er ook alles voor over om mijn familie nog te zien, want mijn broers en dat gevoel van 'samen' mis ik heel erg.'

Brian, 16 jaar

TOEN EEN KIND
MENEER
TEGEN ME ZEI,
WIST IK DAT HET
GELUKT WAS.

MAX

Werd geboren in een harmonieus gezin waar hij altijd zichzelf kon zijn. Hij reed paard, speelde met autootjes en ook met Barbies als het zo uitkwam. ‘Maar als ik in de spiegel keek had ik het gevoel dat het niet klopte. Ik keek naar iemand anders, zoals je naar iemand op straat kijkt. Alsof er iemand achter je staat die je er met rationele argumenten van probeert te overtuigen dat jij dat bent.’

‘Ik had werkelijk geen idee dat ik een transgender was, ik kende het hele woord niet eens. Tot ik er een documentaire over zag. Zoveel herkenning en wat maakte mij het nou uit hoe het heette. Ik wist alleen zeker: ik wil een man zijn.’

‘Het is een proces van jaren, niet alleen fysiek. Ook mentaal moet je heel erg zeker van je zaak zijn want er gebeuren onafwendbare dingen. Je krijgt testosteron, zware hormonen. In dat eerste jaar moet

je eerst als man leven, je zo bewegen, zo kleden. Sommige mensen komen er dan achter dat ze tóch geen transgender zijn of het traject tóch niet willen doorlopen. Dan is het nog niet onomkeerbaar. Je bent fysiek nog vrouw, de testosteron kan ook weer afgebouwd worden, al hou je voorgoed een lage stem. Maar mijn besluit stond vast.’

Zijn familie respecteerde zijn keuze. ‘Mijn opa zei: ‘Ik begrijp het wel, al snap ik het niet.’ Ook mijn school, het Zernike, heeft het altijd heel goed opgepakt. Ik kon het er in de klas over hebben, ik hield er spreekbeurten over. Ze namen het thema op in het lesprogramma. Eén van de leerlingen was al bezig met het traject en is er steeds opener over geworden, een andere durft er nu langzaam voor uit te komen. Ik ben een rolmodel geworden. Daar ben ik trots op.’

22 jaar

**IK BEN AAN HET LEVEN,
NIET AAN HET DOODGAAN.**

WESLEY

‘Ik heb de ziekte van Duchenne. Ik was 5 toen ik bij gymnastiek nog maar met één been tegelijk kon touwtje springen en steeds vaker door mijn benen zakte, gewoon omviel. Toen gingen de alarmbellen af. Als kind beseft je de ernst van je ziekte niet zo. Tot ik 7 was en we het op school hadden over wat je wilde worden. Een kind uit de klas zei toen: ‘maar jij wordt toch helemaal niet oud?’

‘Kinderen vonden ook het leuk om mij te laten struikelen of een duwtje te geven zodat ik viel. Kijken hoe weinig daar voor nodig was. Dan kwam ik huilend thuis, ik wilde een gewoon kind zijn. De doorbraak kwam toen ik via Kids United ging voetballen. Fantastisch. Ik stond in het doel, altijd, ik was een goede keeper, al kon ik alleen nog op mijn knieën vooruitkomen. Als ik een bal uit de hoek had gehaald, kon ik niet meer overeind. Dan kwam mijn vader naar het doel om mij weer rechtop te zetten.’

Nu heeft hij, na een studie Journalistiek, zijn eigen radioprogramma bij OOG, 3 uur lang, elke zondagmiddag. Hij is sportpresentator en verslaat alle sporten, al blijft voetbal zijn favoriet. Hij zit in de studio of staat langs het veld. ‘Eigenlijk wilde ik voetbalcommentator worden bij Langs de Lijn. Maar dat is geen optie meer, ik kan niet bovenin het stadion komen waar de perstribune is. Dat moet met een laddertje. Maar ik probeer wel net zo te klinken.’

En hij studeert SPH. ‘Ik wil andere mensen inspireren om net zoveel van het leven te houden als ik. Ze weer een doel geven ook al hebben ze er een complete puinhoop van gemaakt. Hun passie richting geven. Al lijkt alles tegen te zitten. Zelf ben ik ook zo. Ik ben aan het leven, niet aan het doodgaan.’

21 jaar

**IK PROBEER ZO VER
MOGELIJK TE KOMEN,
VOOR MIJN MOEDER.**

TARA

17 jaar geleden was dat letterlijk zo. Tara vluchtte met haar moeder, haar broertje van 8 en twee ooms uit Iran. Dagen, weken, maanden waren ze onderweg, door de bergen, in auto's, op boten. 'Lopen, lopen, lopen. Ik weet niet in hoeveel landen we geweest zijn, alleen Turkije weet ik nog. En dat mijn broertje zijn lievelingsschoenen weg moest gooien. Er zaten lampjes in de zolen dat was veel te gevaarlijk.'

Uiteindelijk kwamen ze terecht in Groningen. 'Maar we waren jarenlang illegaal. Elke keer moesten we weer naar Ter Apel, weer die formulieren, gesprekken met advocaten, weer die dreiging van uitzetting. Het was daar verschrikkelijk voor een kind. Je zat er opgesloten met heel veel mensen, allemaal stijf van de stress, er was veel agressie, het eten zag er altijd kledderig en grauw uit, je verveelde je ontzettend. Maar het ergste was dat je je minder voelde, ongewenst. Terwijl je alleen maar een beetje veiligheid zoekt, een kans

op een toekomst. We waren heus niet gekomen om Nederland te verpesten.'

De grote ommekeer kwam na drie jaar, het generaal pardon. Tara, haar moeder en broer kregen een verblijfsvergunning. 'Dat geluuksmoment, het gevoel dat je eindelijk weer ergens thuishoorde.' Tara ging naar de HAVO en nu zit ze in het laatste jaar van de HBO-V. 'Mijn broer is mijn grote voorbeeld. Hij heeft zich voorgenomen om voor het hoogste te gaan, Tandheelkunde. Het beste uit zichzelf te halen. Dat doe ik ook. Ik werk er hard voor. Ik wil iets terugdoen voor dit land dat mij zoveel kansen heeft gegeven. Maar ik probeer vooral zo ver mogelijk te komen voor mijn moeder. Ze heeft zoveel zorgen gehad, zoveel voor ons verborgen moeten houden. Zij is de sterkste vrouw die ik ken.'

21 jaar

HET ANDERE GEZICHT VAN DE STAD

Burgemeester zijn van een City of Talent. Daar kun je trots op zijn. Maar het is ook een uitdaging. Want niet elk talent kan zich zomaar ontplooiën. Ook in onze stad komt helaas armoede voor. Eén op de vijf kinderen leeft in een gezin met een minimaal inkomen. Dan is er geen geld voor voetbal, dansles of muziek maken, om maar eens wat te noemen.

We werken er hard aan om ook jongeren met weinig kansen te laten worden wie ze zijn. Met ons Armoedebeleid en het programma Wijken voor Jeugd waar ook scholen aan deelnemen. Ons principe daarbij is dat we uitgaan van kracht en niet van beperkingen.

De kleine organisatie Sint Martinus' Pronkjewailn is daarbij een fantastische partner. Ook dit jaar weer laten zij, samen met jongeren uit de hele stad, op 11 november zien dat kansarm niet per definitie kansloos is. Maar ook

dat kansrijk aan de buitenkant net zo goed een gevecht aan de binnenkant kan betekenen. Dit doen zij met dans, muziek, poëzie en beeldende kunst. En met deze portretten van jongeren met heel verschillende achtergronden die iets overwonnen hebben.

De avond staat dus in het teken van veerkracht. Van overwinning. Van waardigheid en zelfrespect. Want niets is wat het lijkt en het begint met luisteren naar de echte vraag. Zoals Sint Martinus deed die de helft van zijn mantel aan een kleumende bedelaar gaf. Het lijkt zo simpel, een stukje stof. Maar het staat symbool voor waar we in onze stad voor staan: iedereen doet ertoe. Een City of Talent kan alleen maar bestaan als wij alle talenten laten bloeien en maximaal ondersteunen.

*Peter den Oudsten,
burgemeester van Groningen*

Colofon

Deze publicatie is mogelijk gemaakt door Stichting Sint Martinus' Pronkjewailn en Gemeente Groningen.

Tekst Marloes de Bie

Fotografie & Vormgeving Caroline Penris